

Zero Feet Away

TIBAU BEIRNAERT &
LAURENS ANECA /
CAMPO

Liefde in tijden van location sharing

Ans Van Gasse

Gezien op 20 november 2024
CAMPO Nieuwpoort, Gent

In 'Zero Feet Away' speelt Tibau Beirnaert een wezen op zoek naar liefde, in een wereld die er enkel om vraagt je locatie te delen. Kwetsbaar en herkenbaar schetst die het hedendaagse onvermogen om elkaar beter te leren kennen.

26 NOVEMBER 2024

Een bebaard personage (Tibau Beirnaert) zit met een handdoek om het middel gewikkeld in een kaal en steriel decor. 'Hij' heeft tattoos over heel zijn bovenlijf, is gespierd en toont dat met een indringende en trotse blik. Zo'n type dat 'daddy' wil worden genoemd. Verder op het speelveld staat een paal. Het is het enige voorwerp dat houvast biedt om het beeld te lezen en tegelijk geeft het ook niks prijs. Prikkelender voor onze fantasie is de videomapping van Loes Vanneste op de achterwand: een grauwe, vieze en natte 3D-ruimte. Of vul ik dat 'nat' nu in aan de hand van de druppelende soundscape van Seppe Vandeviere? Van bij het begin zet 'Zero Feet Away' je beleving op losse schroeven, door je telkens maar enkele markeringen van een situatie te bieden. De rest moet je zelf invullen. Dat is tegelijk spannend en verwarrend.

Het startbeeld doet denken aan een *gay sauna*, waar historisch gezien in het geheim werd bemind of doodgewoon geseukt. Was dat ooit zo vanwege de fragiele maatschappelijke status van *queer* personen, dan is er nu een ander soort eenzaamheid in deze vorm van ontmoeting geslopen. Een eenzaamheid die Beirnaert langzaam maar trefzeker onderzoekt in deze voorstelling. De baardaap klimt even omhoog op de paal, gebruikt deze als uitkijkpost en begint dan plots te krabben. Het haar, de baard en zelfs de tattoos die op een doorkijk-T-shirt stonden gedrukt, pellen af. Tot Beirnaert er naakt en kaal uitziet: als een baby'tje, als iets dat nog niets is. Het nulpunt. En dan begint het spel pas echt.

Van bij het begin zet 'Zero Feet Away' je beleving op losse schroeven. Dat is tegelijk spannend en verwarrend.

De sauna-achtergrond valt weg en we volgen een chatconversatie op het scherm. Het naakte monstertje kijkt vol verwachting naar de dialoog die zich ontvouwt. In de typische, nogal apathische chattaal wordt een *rendez-vous* vastgelegd. De twee profielen vragen niet naar elkaars historiek, leeftijd, gender. Wel vraagt het ene profiel, Hunting4Luv, aan het andere 'hoe oud die graag zou hebben dat die is'. 'Liefst jong', is het antwoord. 'Oké, dan ben ik 22', slijmt Hunting4Luv. 'Location: shared', verschijnt er. Vervolgens opent Beirnaert enthousiast een luikje in de vloer, waaruit die een nieuwe gedaante haalt: lange pruik, lange jas, hippe schoenen. Precies wat de date zou willen.

Doordat Beirnaert alles schetst met een beperkt aantal elementen (bijvoorbeeld: pruik, schoenen, jas) is het volgen van hun fantasie niet altijd evident. Daarnaast gaat het ook soms iets te langzaam, de transformatie verloopt te heilig, de zwaarte toont te uitdrukkelijk hoe de personages worden geconstrueerd - en daardoor worden ze minder 'echt'. Als je dit bizarre wezentje tijdens de verschillende dates tegenslag na tegenslag ziet incasseren, begin je te verlangen naar een hevige, zichtbare emotie. Beirnaert kleedt zich echter zo vlot en beredeneerd om, dat in die momenten de wanhopige verlangen van Hunting4Luv verdwijnt. Performatief is het iets te 'juist'. De scenografie en de context zijn al kaal en steriel. Hoewel het narratief stevig in elkaar zit, ontbreekt er nog een ruwer, emotioneler draadje om die dingen aan elkaar te naaien.

Zo ontmoet Hunting4Luv verschillende profielen, die allemaal wat anders willen. Telkens zullen ze dat ook krijgen. Een 'sad boy type', een 'little girl' of net iemand met een 'boy pussy': Hunting4Luv heeft een heel arsenaal aan identiteiten zitten in dat luikje. Geen vraag is te gek. Telkens komt Beirnaert na elke date terug tot naakte, baby-achtige eenvoud, om dan opnieuw helemaal te transformeren. Tussen twee gedaantes in zit een sterke muzikale scène, die voelbaar maakt hoeveel moeite hen dat kost. De muziek van Vandevaire zwelt, Beirnaerts hoofd lijkt (met hulp van stroboscopisch licht) alle kanten uit te gaan. 'Zero Feet Away' krijgt hier een lik sciencefiction: het beeld doet denken aan geboortescènes uit 'Alien' of de transformatie-scènes uit Bram Stoker's 'Dracula'. Het lichaam van Beirnaert wordt grotesk, het lijkt zich bijna uit te wringen, alsof het zo uit elkaar kan spatten onder de druk van de vele identiteiten waarmee die zich aankleedt.

Die scène krijgt ook een tegenpool. Wanneer de gedaante met de 'boy pussy' gevraagd wordt om te paaldansen, kleedt die zich plots opnieuw uit tot het nulpunt, maar blijft dansen. De initieel sensuele dans met veel heupwiegen en uitdagende poses vervelt net als het kostuum tot een kale, eenzame pose waarin Beirnaerts lichaam ondersteboven aan de paal hangt. Ondanks de zichtbare inspanning die dit kost heeft het iets gelaten. Alsof die thuis is. Alsof die het eindelijk voor zichzelf doet. Jammer genoeg rekt Beirnaert de spanningsboog hier iets te lang op. Terwijl hen daar zo kwetsbaar hangt, verslapt de aandacht in de zaal. Daarna voelt het laatste gesprek door Hunting4Luv jammer genoeg als een epiloog, hoewel net in die scène veel ideeën worden geëxpliciteerd.

Het lichaam van Beirnaert wordt grotesk, het lijkt zich bijna uit te wringen.

Hunting4Luv, en met hen vele anderen, cijfert zichzelf volledig weg. De paal op de bühne vertegenwoordigt de verschillende voorwerpen die Hunting4Luv gebruikt in een nooit eindigende spiraal van zelfkastijding. De paal wordt een bus waarop die als een jonge vrouw wordt nagefloten, een boom waartegen die *ass out* klaarstaat voor seks, een douche waaronder die zich moet wassen omdat diens date niet houdt van zweters. *The medium is the message*: in een steeds sneller

draaiende wereld van datingapps hebben geheimzinnigheid en overaanbod alle menselijkheid gewist. De profielen waarmee Hunting4Luv chat zijn ongeduldig. Ze hebben een duidelijk doel voor ogen wat betreft het lichaam waarmee ze seks willen en weinig interesse in de rest. De 'zero feet away' doen meer denken aan het kaartje waarop je je takeaway-driver volgt, dan aan een persoon die je zou willen (seksueel) ontdekken. Het gaat over dating, maar over liefde heeft niemand het nog.